

U. LEUVEN
Rechtsbibliotheek
Jansestraat 4
3000 LEUVEN

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENE VICTOR
Justitiestraat, 21, Antwerpen.

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS
Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen.

Overzicht van het Rechtsleven tijdens het vorig Rechterlijk Jaar

Wanneer in de maand Juli het laatste nummer van onzen vorigen jaargang verscheen, en iedereen zich blijmoedig voorstelde een rustig verlot te gaan genieten om het nieuw rechterlijk jaar met frissche werkkraft te kunnen aanvatten, vermoedde niemand dat dit nieuwe jaar zou beginnen in zulke tragische omstandigheden als thans het geval is.

Wel dreigde sedert jaren de catastroof van den oorlog, doch met taaie hoop klampte iedereen zich vast, niettegenstaande de teekenen des tijds, aan de illusie van den vrede.

Er waren echter te veel onweerswolken opgehoopt opdat de ontlading van den bliksem nog zou kunnen vermeden worden en, tijdens het onweder dat thans woedt, zoekt alle geestelijk leven angstvallig een schuilplaats tegen het geweld der menschen.

Ons land heeft gelukkig te midden van de strijdende partijen, zijn neutraliteit kunnen handhaven en alles wijst erop dat de ramp van den oorlog voor onze gewesten zal kunnen vermeden worden.

In de Vlaamsche rechtswereld vergeet niemand, dat het hoofdzakelijk te danken is aan het helder doorzicht en het moedig ingrijpen van onzen Koning, dat deze neutraliteitspolitiek zich in de werkelijkheid heeft kunnen doorzetten en ieder zal er den geëerbiedigden en wijzen Vorst dankbaar om zijn, dat hij aan zijn

land en aan zijn volk dezen nooit genoeg te prijzen dienst heeft bewezen.

Het is in dezen tijd een verkwikkelijk schouwspel vast te stellen hoe heel ons volk zich op eendrachtige wijze heeft geschaard rond het Staatshoofd en de Regeering, bij uitschakeling van alle politieke meningsverschillen, om trouw de neutraliteit te dienen en alle oorlogsgevaar van ons land af te wenden. Het is onze innige hoop, dat aldus de lage landen bij de zee, België en Nederland, aan het geestelijk leven, waarvoor in de oorlogvoerende landen geen plaats meer zal beschikbaar zijn, binnen hunne grenzen een veilige schuilplaats zullen kunnen bieden en dat ze beiden met liefderijke zorg het beste zullen weten te bewaren van hetgeen elders zoo ongenadig wordt vernietigd.

Al blijft België buiten den oorlog, toch brengt de tegenwoordige toestand voor ons volk zware lasten mede. Wij denken in de eerste plaats aan de talrijke jonge juristen, die onder de wapens werden geroepen ter beveiliging van onze grenzen. Zoovelen die pas sinds korten tijd, na het voleindigen hunner studies, met enthousiasme hun wetenschappelijke bedrijvigheid of hun beroepsleven waren begonnen, werden uit hun werkkring gerukt en kennen thans — wie weet voor hoe lang — zeer harde levensomstandigheden waarvan de doodende marteling der inactiviteit en der verveling niet de minst erge is.

Wij wenschen hun van harte de noodige goedskracht toe om deze beproeving te boven te komen en wij doen hier tevens een beroep, op de solidariteit nl. van de Vlaamsche advocaten, om diegenen van hun confraters die werden gemobiliseerd, in de mate van het mogelijke te helpen en hun het nadeel en de schade die zij ondervinden lichter te maken.

* * *

Het Rechtskundig Weekblad zal in de komende tijden zijn gewone taak verder vervullen. Talrijke juridische vraagstukken zullen opdagen op allerlei gebied; zij zullen juridische studie en voorlichting meer dan ooit noodzakelijk maken. Het Vlaamsch rechtsleven dat zich in de laatste tijden zoozeer heeft ontwikkeld, zal voortgaan in dit weekblad zijn orgaan te vinden.

Daar talrijke onzer correspondenten tengevolge van de omstandigheden, in de onmogelijkheid verkeerden actief aan ons blad mede te werken, doen wij een beroep op al degenen die belang stellen in de Vlaamsche rechtswetenschap om ons rechtsgeleerde bijdragen en rechtspraak te bezorgen.

Wij weten ook dat de oorlog voor gevolg zal hebben, dat de financieele middelen van vele Vlaamsche juristen in belangrijke mate zullen worden ingekrompen. Wij rekenen er toch op, dat zij, spijs alles, trouwe abonnees van het Rechtskundig Weekblad zullen blijven. Het is hun immers niet alleen een onmisbaar werktuig, doch het blijft in de eerste plaats, het symbool onzer jonge en enthousiaste Vlaamsche rechtsherleving!

* * *

Wanneer wij de activiteit overzien die, gedurende het vorig jaar, door de Vlaamsche juristen werd aan den dag gelegd bestaat er alle reden zich hierover te verheugen.

De klassieke werken van onze Vlaamsche rechtswetenschap, zooals de « beginselen » van Prof. Kluyskens, vinden een buitengewone af trek zoodanig dat van het deel betreffende « De Verbintenissen » dit jaar reeds een derde druk moest verschijnen.

De Firma Larcier ging voort met de uitgave van het uitstekend formulierboek van Zwendaar waarvan het vierde deel, in het Nederlandsch bewerkt door Mr. Rodenbach, vóór korten tijd van de pers kwam. Wij hopen stellig dat in den loop van dit jaar het vijfde en

laatste deel het licht zal kunnen zien en dat aldus dit onmisbaar werktuig voor de Vlaamsche juristen volledig ter beschikking zal staan.

In verband met de rechtspraak verscheen in de Vlaamsche Rechtskundige Bibliotheek, uitgegeven door het Rechtskundig Weekblad een belangrijk werk van onzen confrater Mr. Debra over « De belediging van ergen aard als grondslag tot echtscheiding in de Belgische rechtspraak ». Het is een studie waarin ontzaglijk veel stof is samengedrongen, die naar streng wetenschappelijke methode een uitgebreid domein der rechtspraak heeft onderzocht en daaruit interessante conclusies heeft getrokken.

In dezelfde bibliotheek verscheen het werk van Prof. René Dekkers « Het Humanisme en de rechtswetenschap in de Nederlanden », dat wij niet aarzelen te kwalificeeren als het beste wetenschappelijk werk dat het vorige jaar in de Vlaamsche juridische literatuur verscheen. Gebaseerd op oorspronkelijke bronnenstudie brengt het ons aangaande onze oude Vlaamsche en Nederlandsche juristen tal van wetenswaardigheden en niettegenstaande zijn streng wetenschappelijk karakter is het een uiterst boeiend geschreven werk, dat de grootste bijval heeft genoten, niet enkel in ons land maar ook in de internationale rechtswetenschap. Er verschenen inderdaad in Nederlandsche en Duitsche tijdschriften de meest vleeiende beoordeelingen over dit boek.

De zoo ijverige Prof. Van Goethem bezorgde in samenwerking met den heer Walter Leën, een nieuwen meer uitgebreiden druk van zijn « Beginselen van de sociale wetgeving », waarvan de eerste editie op enkele maanden was uitgeput. Deze onvermoeibare werker liet ook nog een interessante brochure verschijnen over art. 16 van het Volkenbondsverdrag.

De bijzondere toestand waarin de gedachte van de internationale organisatie zich in de laatste jaren bevond was ook aanleiding tot het merkwaardig preadvies van onzen grooten Vlaamschen jurist Prof. Bellefroid over « De actuele beteekenis van den Volkenbond » waarin op zakelijke en objectieve wijze dit zoo spannend vraagstuk van uit alle oogpunten wordt onderzocht.

Op het gebied van het staatsrecht liet Prof. Boon het eerste deel verschijnen van zijn leerboek getiteld « Het Belgisch Staatsrecht », waarin de stof van het grondwettelijk recht

wordt behandeld, en dat als leidraad bij het onderwijs in het staatsrecht aan de studenten belangrijke diensten zal bewijzen.

Vóór enkele dagen verscheen het eerste deel van een lijvig werk van den zoo actieven Dr. W. Leën, dat als algemeene titel draagt: « De sociale verzekeringen in België » en waarin worden gecommenteerd alle rechtsvoorschriften betreffende gezinsvergoedingen, arbeidsongevallen, beroepsziekten, alsook de wetgeving op de maatschappijen voor onderlingen bijstand. Dit boek is door zijn omvang en door zijn methode zonder twijfel bestemd om het klassieke grondwerk te worden voor dezen belangrijke tak van de sociale wetgeving in ons land.

Eindelijk zouden wij nog de aandacht moeten vestigen op verschillende monographieën van den meest verscheiden aard, zoo het werk van den heer Vrederechter Van Nuffel over het « Auteursrecht van den Toondichter », de zoo interessante studie van de heeren Bekaert en Caluwaert over « De aanranding van de eer en den goeden naam van personen in het Belgisch Strafrecht », de zoo actueele brochure van Prof. Orban over « Het Rassenbeginsel » de thesis van den heer Van den Nieuwenhuysse over « De nationaal-socialistische arbeidsdienst in Duitschland » en, op het gebied van het zee-recht, het werk van den heer Hervy over « De verantwoordelijkheid der scheepsloodsen in het vergelijkend recht » dat eveneens in de Fransche taal verscheen.

Verder is het noodzakelijk nog te vermelden de Vlaamsche uitgaven van het Studiecentrum der Naamlooze Vennootschappen en vooral deze van het Studiecentrum tot hervorming van den Staat, dat een driedeelig werk heeft laten verschijnen waarin een volledige hervorming van de burgerlijke procedure in ons tegenwoordig recht wordt voorgesteld, boek dat een onuitputbare bron is voor de meest belangrijke realisaties wat betreft de verbetering van ons zoo verouderd stelsel van rechtspleging.

Wij vergeten hierbij stellig nog meerdere geschriften van waarde, doch deze korte samenvatting toont aan welke koortsachtige activiteit er aan den dag wordt gelegd, in de Vlaamsche rechtswereld. Wanneer men daarbij voegt de menigvuldige en soms uitvoerige studies die over allerlei juridische onderwerpen gepubliceerd werden, niet enkel in het Rechtskundig Weekblad, doch ook in het zoo degelijk Rechtskundig Tijdschrift, in het Tijdschrift van No-

tarissen, het Tijdschrift voor gemeentebesturen, in de Annalen der rechts- en politieke wetenschappen, enz., dan krijgen wij pas een volledig beeld van de menigvuldige prestaties die het Vlaamsch rechtsleven ons bood, tijdens het vorige jaar.

* * *

Deze activiteit beperkt zich niet tot de geschreven productie, doch bloeit ook in de regelmatige werkzaamheden van de Vlaamsche conferenties en pleitgenootschappen onzer balies.

Wij mogen stellig zeggen, dat dit jaar het Vlaamsche Pleitgenootschap bij de Balie van Brussel de kroon droeg. Het richtte een reeks belangrijke publieke voordrachten in waar vooral vooraanstaande vertegenwoordigers van de Nederlandsche wetenschap optraden. Vermelden wij o.a. de voordrachten van Prof. Meijers, uit Leiden en van Prof. Van Ginneken, uit Nijmegen. Prof. Meijers spraak ook te Antwerpen en te Gent. Het woord van dezen vooraanstaanden geleerde, dien iedereen het eens is den grootsten jurist van Nederland te noemen, maakte bij onze Vlaamsche juristen geweldigen indruk. Zoowel te Gent en te Brussel als te Antwerpen werden in den schoot der conferenties en pleitgenootschappen, met den steun van het Rechtskundig Weekblad, prijskampen ingericht voor de beste voordracht op juridisch gebied te houden door jonge juristen. Dit prachtig initiatief is aanleiding geweest tot meerdere belangrijke uiteenzettingen waarvan enkele in het Rechtskundig Weekblad werden opgenomen.

* * *

De strijd voor de vervlaamsching van het gerecht was in den laatsten tijd eenigszins geluwd. De strikte toepassing der wet van 15 Juni 1935, had algemeene tevredenheid gewekt en was er de aanleiding toe, dat de vroegere pijnlijke en tijdroovende taalstrijd stilaan had plaats gemaakt voor kalm en objectief juridisch werk.

In de laatste maanden vóór het verlof hadden zich echter wederom symptomen afgeteekend, waaruit bleek, dat er toch nog getracht werd aan den nieuwen toestand te tornen en de vroegere pijnlijke oneenigheden terug in het leven te roepen. Dit was namelijk het geval met het wetsvoorstel dat neergelegd werd door den heer Senator Rolin en waardoor werd in uitzicht gesteld dat alle waarborgen betreffende de taalkennis van de magistraten volledig uit de wet

zouden worden uitgeschakeld, daar het voldoende zou zijn om magistraat te kunnen worden in het Vlaamsche land te bewijzen dat men slechts een derde van de curcussen van het doctoraat in de rechten in het Nederlandsch zou hebben gevolgd!

Mocht dit voorstel worden aangenomen dan was alle beteekenis aan de wet van 15 Juni 1935 ontnomen. Gelukkig heeft er zich onmiddellijk van Vlaamsche zijde in het parlement heftig verzet tegen dit ontwerp afgeteekend. De behandeling ervan werd voor onbepaalde tijd uitgesteld. De Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden vergaderde en bracht een heftig en gemotiveerd protest uit en alles laat voorzien, dat

er niet de minste kans bestaat dat dit voorstel ooit zou worden aangenomen.

De tegenwoordige tragische omstandigheden, die wij beleven, zullen echter wel voor langen tijd dergelijke discussies verre houden van ons parlementair leven.

Het is de taak van de Vlaamsche juristen door de waarde van hun werk de Vlaamsche rechtswetenschap zoo stevig te vestigen, dat alle pogingen die van aard zijn afbreuk te doen aan wat de Vlaamsche juristen na langen en pijnlijken strijd hebben veroverd volledig ondenkbaar worden gemaakt.

René VICTOR.

RECHTSPRAAK

1

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 3 April 1939.

Voorzitter: M. Jamar, Eerste-Voorzitter.
Verslaggever: M. Genart, Raadsheer.
Op. Min.: M. Cornil, Advocaat-Generaal.

I. VERBREKING. — VOORZIENING. — OORSPRONKELIJKE DAGVAARDING EN EERSTE VONNIS NIET GEVOEGD BIJ VOORZIENING. — ONTVANKELIJKHEID.

II. BEZWAAR TEGEN OVERBODIG BETOOG DER BESTREDEN BESLISSING. — NIET ONTVANKELIJKHEID.

III. ERFDIENSTBAARHEID DOOR BESTEMMING VAN DEN HUISVADER. — VOORWAARDEN.

IV. LICHTEN VAN TOELATING. — KARAKTER.

V. ERKENNING VAN PARTIJEN NOPENS HET BESTAAN VAN LICHTEN VAN TOELATING. — GEEN ERFDIENSTBAARHEID.

I. Indien het bestreden vonnis op geen enkel punt de redenen van den eersten rechter overneemt, is het feit dat eischer in verbreking de oorspronkelijke dagvaarding en het eerste vonnis niet bij de voorziening heeft gevoegd, geen reden tot niet ontvankelijkheid; zeker niet wanneer de draagwijdte der vordering voldoende blijkt uit de gegevens der dagvaarding die in de bestreden beslissing werden opgenomen.

II. Het bezwaar dat slechts betrekking heeft op een overbodig betoog der bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

III. De vestiging van een erfdiensbaaheid door bestemming van den huisvader bij gebrek aan titel van vestiging van dit zakelijk recht, onderstelt het handhaven van een feitlijken toestand door den oorspronkelijken eigenaar der beide erven vóór dezer scheiding geschapen, en waaruit, voor deze twee erven het verband voortspuit van heerschend erf tot lijdend erf.

IV. Indien deze feitelijke toestand slechts bestaat in

het aanwezig zijn van lichten van toelating, kan hij geen erfdiensbaaheid medebrengen.

V. De erkenning door partijen dat er feitelijk lichten van toelating bestaan volstaat niet om er den uitdrukkelijken of stilzwijgenden wil uit af te leiden en een werkelijk recht van erfdiensbaaheid te vestigen of te behouden.

Redant t/ Hoppenbrouwer.

Gelet op het vonnis der rechtbank van eersten aanleg te Brussel d.d. 28 October 1937;

Omtrent den grond van niet ontvankelijkheid tegen de voorziening ingeroepen en afgeleid uit het feit dat eischer er de oorspronkelijke dagvaarding van 6 Februari 1936 en het vonnis van den Vrederechter d.d. 3 Maart 1937, niet heeft bijgevoegd, bescheiden die onontbeerlijk zijn om de draagwijdte van de vordering van den oorspronkelijken eischer te bepalen:

Overwegende dat bestreden vonnis op geen enkel punt de redenen van den eersten rechter overneemt en dat het aangevoerde bezwaar in den strikten zin van die woorden, een grond van niet ontvankelijkheid uitmaakt, dat het Hof van alle onderzoek ten gronde zou ontslaan, en aanlegger zou toelaten een memorie in wederantwoord in te dienen;

Overwegende, ten andere, dat de draagwijdte der vordering voldoende blijkt uit de gegevens der dagvaarding, die in de bestreden beslissing werden opgenomen;

Omtrent het eerste middel: schending van art. 686, 688, 689, in 't bijzonder, 690, 692, 693, 694 van het Burgerlijk Wetboek, doordat bestreden vonnis, ten onrechte, eischer in verbreking van zijn eisch heeft afgewezen om de rechtsredenen dat zijn titel van verkrijging geen bijzonder beding behelsde nopens de erfdiensbaaheid waarop hij, ten laste van den eigendom van den aanstaanden verweerder, aanspraak maakte, de meldingen van zijn akte

enkel aanwijzend zijnde, en, bijgevolg, onvoldoende, om, ten voordeele van zijn eigendom, de lichten door den vroegeren eigenaar gemaakt ten titel van erfdiensbaarheid te behouden, dan wanneer de erfdiensbaarheid gevestigd door bestemming door den huisvader ten aanzien van voortdurende en zichtbare erfdiensbaarheden als titel geldt, wat zulk bijzonder beding onnoodig maakte :

Overwegende dat de vestiging van een erfdiensbaarheid door bestemming door den huisvader, bij gebrek aan titel van vestiging van dit zakelijk recht het handhaven onderstelt van een feitelijken toestand door den oorspronkelijken eigenaar der beide erven vóór dezer scheiding geschapen, en waaruit, voor deze twee erven, het verband voortspuit van heerschend erf tot lijdend erf;

Overwegende dat uit aangeklaagd vonnis blijkt dat de feitelijke toestand die eischer deed gelden geen erfdiensbaarheid kon medebrengen;

Overwegende dat, luidens het vonnis en de conclusiën van den gedaagde in beroep, deze feitelijke toestand bestond in het bestaan, ten voordeele van dezen laatsten, van lichten van toelating voorzien in afdeeling III van titel IV van boek II van het Burgerlijk Wetboek (art. 676, 677 van dat Wetboek);

Overwegende dat het recht in een muur lichten van toelating te maken rechtstreeks voortvloeit uit het recht van eigendom, behoudens de beperkingen door de hiervoor aangehaalde art. 676 en 677 gesteld, en waarvan de eigenaar zich kan vrijmaken door verjaring;

Overwegende dat het recht in een muur lichten aan te brengen het recht van den nabuur niet aantast op zijn eigen grond ook een muur op te trekken en alzoo de lichten van toelating te stoppen;

Overwegende dat aangeklaagd vonnis, in casu, den wil der contracteerende partijen, in de akte van 18 April 1920 uitgedrukt, op bindende wijze uitlegt;

Overwegende dat, volgens het vonnis, het erkennen, door de partijen, dat er feitelijk, lichten van toelating bestonden, niet volstond om er den uitdrukkelijken of stilzwijgenden wil uit af te leiden en een waarlijk recht van erfdiensbaarheid te vestigen of te behouden;

Overwegende dat, zooals daareven werd bewezen deze uitleg, geen enkel wettekst overtreedt; dat die uitleg evenmin het beginsel tegensprekt volgens hetwelk wanneer het een waarlijk recht van voortdurende en zichtbare erfdiensbaarheid geldt deze erfdiensbaarheid door bestemming door den huisvader kan gevestigd worden;

Waaruit vloeit dat het eerste middel niet kan worden aangenomen;

Omtrent het tweede middel : schending van art. 605, 703, 704, van het Burgerlijk Wetboek en 97 der Grondwet, doordat bestreden vonnis eischer in verbreking niet gegrond heeft verklaard zekere betwiste lichten te doen gelden die zich in het deel van den muur bevonden waarvan de aanstaande eischer de gemeenschap had verkregen, en die tijdelijk waren afgeschaft geweest om daarna terug her-

steld te worden, om de eenige reden dat zij met een werkelijk veranderden toestand, zouden hersteld geweest zijn, dat zonder vast te stellen dat eischer, door hen tijdelijk weg te laten, er op een zekere wijze aan verzaakt had, en dan wanneer deze kleine veranderingen, in geval de plaatsen in hun vroegeren staat werden hersteld, het terug ontstaan van de oude erfdiensbaarheid niet beletten zoolang de uitdoovende verjaring niet verkregen is :

Overwegende dat het bezwaar slechts betrekking heeft op een overbodig betoog der bestreden beslissing, betoog dat in zekere handelingen van eischer in verbreking de bevestiging vindt van den wil der partijen om in de verkoopakte de lichten als erfdiensbaarheid niet te behouden; dat als gevolg van het verwerpen van het eerste middel, het tweede door eischer zonder belang wordt en bijgevolg niet ontvankelijk is;

Om deze redenen,

Den grond van niet ontvankelijkheid verwerpende, en zonder acht te slaan op de memorie in wederantwoord, verwerpt de voorziening; veroordeelt eischer tot de kosten en tot de vergoeding van 150 frank jegens verweerder.

2

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. 17 Juni 1939

Voorzitter : M. Convent.

Verslaggever-Raadsheer : M. Pouppez de Kettenis de Hollaeken.

Op. Min. : M. Adv. Gen. Mr van Durme.

Pleiter : Mr Niko Gunzburg.

I. VERZET TEGEN ARREST BIJ VERSTEEK OP VONNIS BIJ VERSTEEK.

II. TOT ZICH TREKKING VOOR HET HOF VAN BEROEP.

I. Wanneer op beroep van het Openbaar Ministerie tegen een veroordeeling bij verstek een arrest bij verstek uitgesproken werd, is het verzet tegen het vonnis ontvankelijk en heeft het voor gevolg dit vonnis en wat er op gevolgd is, dus ook het arrest uitgesproken in beroep, te doen vervallen.

II. Het verzet, gedaan na dit eerste verzet, tegen het arrest bij verstek, heeft niet voor gevolg het verzet tegen het vonnis van eersten aanleg niet-ontvankelijk te maken; de veroordeelde heeft zich daardoor slechts een verhaal voorbehouden voor het geval het verzet tegen het vonnis niet ontvangen ware geworden. (1)

III. Wanneer het Hof van Beroep een vonnis van de Rechtbank wijzigt en de zaak in staat is ten gronde gevonnist te worden, moet het Hof de zaak tot zich trekken en ten gronde uitspreken. (2)

Op. Min. t/ Goldberger.

Gezien het beroep ingediend op 17 Maart 1939 door 't Openbaar Ministerie tegen het vonnis uitgesproken (door drie rechters) den 27 Februari 1939 door de rechtbank van eersten aanleg van het

arrondissement Antwerpen, dewelke rechtdoende in correctionele zaken, het feit bewezen verklaart met inachtnaam van verzachtende omstandigheden, verwijst beklaagde tot vijftien dagen gevang en 26 frank boete, gebracht op 182 frank, en in de helft der kosten van het proces beloopende in het geheel 287,70 frank;

Beveelt dat de geldboete, verhoogd met 60 deelen bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangeniszitting van 8 dagen;

Gezien het arrest door dit Hof bij verstek gevelde den 20 April 1939 hetwelk het vonnis a quo bevestigt en beklaagde verwijst in de helft der beroepskosten beloopende 31,42 frank;

Gezien het verzet tegen voormeld arrest aangeekend door verdachte;

Gezien het beroep, ingediend op 26 Mei 1939 door betichte, op 25 dito door 't Openbaar Ministerie tegen het vonnis uitgesproken (door drie rechters) den 22 Mei 1939 op verzet gevelde tegen een vonnis bij verstek gevelde den 27 Februari 1939 door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Antwerpen, dewelke, rechtdoende in correctionele zaken, om de redenen erin vermeld, het verzet niet ontvankelijk verklaart en betichte verwijst in de kosten van het proces beloopende in 't geheel 21,25 frank;

Voormeld vonnis bij verstek gevelde den 27 Februari 1939 verwees beklaagde tot 15 dagen gevang en 26 frank boete, gebracht op 182 frank of behulpelijk 8 dagen gevangenis en de helft der kosten beloopende 287,70 frank;

Gehoord het verslag gedaan door Raadsheer Pouppez de Kettenis de Hollaeken;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord beklaagde in zijne middelen van verdediging ontwikkeld door Mr Gunzburg, advocaat;

Gezien de neergelegde besluiten;

Op de rechtspleging :

Aangezien betichte voor de boetstraffelijke rechtbank van Antwerpen gedaagd, er werd veroordeeld bij verstek door vonnis van 27 Februari 1939;

Aangezien op beroep a minima van het Openbaar Ministerie de zaak voor 't Hof werd gebracht waar door arrest van 20 April 1939 verleend bij verstek tegen betichte het eerste vonnis bevestigd werd;

Aangezien op 17 Mei 1939 betichte verzet aantekende tegen het vonnis van 27 Februari van de boetstraffelijke rechtbank van Antwerpen en den 19 Mei tegen het arrest van 20 April, dat deze beide verzetten regelmatig in den wettelijken termijn aangetekend zijn geweest;

Aangezien door zijn verzet tegen het arrest bij verstek verleend, verzetter geen uiting heeft gegeven van zijn voornemen van zijn verzet tegen het vonnis af te zien, maar wel van zijn inzicht zich een verhaal te behouden voor 't geval het verzet tegen het vonnis niet ontvangen zou zijn geweest;

Aangezien de boetstraffelijke rechtbank van Antwerpen door vonnis van 22 Mei 1939 het verzet van 17 Mei tegen haar vonnis van 27 Februari niet ontvankelijk verklaarde, waartegen het Openbaar

Ministerie en betichte beroep ingeslagen hebben in de wettelijke termijnen;

Aangezien dienvolgens, voor het Hof aanhangig zijn het beroep tegen het vonnis van 22 Mei en het verzet tegen het arrest van 20 April;

Aangezien het aannemen van het verzet voor gevolg heeft het vonnis waartegen verzet als ongedaan te doen beschouwen en ten gevolge ook al wat op dit vonnis gevolgd heeft;

Aangezien dienvolgens het arrest van 20 April dat op beroep van 't Openbaar Ministerie over dit vonnis bij verstek van 27 Februari 1939 geoordeeld heeft, aangetast is geweest van eene ontbindende voorwaarde (condition résolutoire) te weten het mogelijk en vermoedelijk verzet van betichte tegen het eerste vonnis in de termijnen voorzien door art. 157, 2°, van 't Strafwetboek (Gent, 19 Mei 1926, Pas. II, 153, Hayoit de Termicourt Rev. Dr. Pén. 1932; Schuind, I, p. 562);

Aangezien dus ten onrechte het vonnis waartegen beroep het verzet van 17 Mei niet ontvankelijk heeft verklaard;

Aangezien het verzet tegen het arrest van 20 April, als zonder doel voorkomt en dient afgewezen te worden;

Tot zich trekking (évocation) :

Aangezien de zaak in staat is ten gronde gevonden te worden; dat het onderzoek volledig is; en dat betichte over den grond ondervraagd is geworden;

Aangezien dienvolgens het Hof de zaak tot zich dient te trekken (art. 215 Wb. Strafv., Cass. 30-4-1913, Pas. 1913, I, 354);

Ten gronde :

Aangezien het blijkt uit het onderzoek en uit de verklaringen van betichte zelve voor het Hof gedaan, da thij aan boord van de s/s «Grey County» gegaan is en gevonden werd zonder toelating van de bevoegde overheid, met het inzicht geheim in te schepen om naar Canada te reizen, er bijvoegende : « dat hij alzoo de wensch der Belgische Regeering, de vreemdelingen den Belgischen bodem te zien verlaten, voorkwam »;

Aangezien zoodoende hij onder toepassing valt van art. 44 der wet van 5 Juni 1928;

Aangezien het overbodig is, gezien die bekentenissen en de andere bestanddeelen der zaak tot verdere onderzoeksmaatregelen, namelijk het verhoor van getuigen over te gaan;

Om deze Redenen :

Het Hof,

Beslissende op tegenspraak;

Gezien art. 24 der wet van 15 Juni 1935, art. 1, 3, 7, 73, 74, 44, par. 1 der wet van 5 Juni 1928 gewijzigd door art. 1 der wet van 19 April 1934; art. 38, 40, 85 van 't strafwetboek, de wet van 2 Januari 1924;

Gezien art. 211, 215, 194, 186, 187 van het Wb. van Strafvordering aangeduid ter zitting door den heer Voorzitter alsmede art. 1, 3 en 7 van 't Strafwetboek;

A) Ontvangt het beroep tegen het vonnis van 22 Mei 1939 en er recht op doende;

Doet dit vonnis te niet;

Zegt voor recht dat het verzet van 17 Mei 1939 tegen het vonnis van 27 Februari 1939 regelmatig en ontvankelijk is; de zaak tot zich trekkende;

Ontvangt het verzet en er recht op doende;

Zegt het ongegrond;

Verklaart de betichting, beklagde ten laste gelegd bewezen en verwijst hem uit dien hoofde tot 15 dagen gevangenzitting en 26 frank boete, gebracht op 182 frank bij toepassing der wet van 27 December 1928; of behulpelijk acht dagen gevangenis; dit bij gebrek aan betaling der boete binnen den wettelijken tijd;

Verwijst de betichte in de kosten van eersten aanleg en in de kosten van beroep beloopende in 't geheel 71,60 fr. (daarin begrepen al de gedane kosten van verzet);

B) Zegt het verzet van 19 Mei 1939 tegen het arrest van 20 April zonder doel;

Verwerpt het; veroordeelt betichte in de kosten derzelve.

NOTA. — 1. *Verzet*. De betichte werd op 27 Februari 1939 door de rechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld; op beroep van het Openbaar Ministerie, werd deze veroordeeling bevestigd bij Arrest van het Hof van Beroep, op 20 April 1939. De betichte heeft den 17 Mei 1939 verzet aangezekend tegen het vonnis en den 19 Mei 1939 verzet tegen het arrest van 20 April 1939. Bij vonnis van 22 Mei 1939 heeft de Rechtbank van Antwerpen het verzet van 17 Mei 1939 niet-ontvankelijk verklaard. Hiertegeen werd beroep ingeslagen zowel door den betichte als door het Openbaar Ministerie.

Van het oogenblik dat het verzet ontvangen werd verdwijnt al wat gevolgd is op de uitspraak waartegen verzet werd aangezekend, niet tegen wat voorafging. Het onderzoek behoudt zijn waarde. Het verzet tegen een vonnis verplicht dus de rechtbank het onderzoek ter zitting opnieuw te doen plaats grijpen en uit te spreken, alsof er geen uitspraak plaats gehad had. Al wat na het vonnis bij verstek gebeurde verdwijnt; het arrest dat dus uitgesproken werd, vervalt alsof het slechts bestond mits een ontbindende voorwaarde, die verwezenlijkt wordt in het ontvangen verzet.

2. *Tot zich trekking*. Het arrest bevestigt dat de evocatie verplichtend is, Art. 215 van het Wb. van Strafvordering bepaalt dat wanneer het vonnis wordt te niet gedaan wegens schending van vormen, op straffe van nietigheid door de wet voorgeschreven, het Hof uitspraak doet over de zaak zelf. De in het arrest aangehaalde uitspraak van het Hof van Verbreking van 30 Juni 1913 bepaalt dat het Hof van Beroep de zaak tot zich moet trekken wanneer de uitspraak van eersten aanleg wordt vernietigd wegens een andere oorzaak dan de onbevoegdheid. Het gevolg is van de door het Hof van Beroep gedane toepassing is echter dat de betichte, zonder zijn schuld en door de onjuist verklaarde uitspraak van de Rechtbank van Eersten Aanleg, een instantie verliest en aldus benadeeld wordt in zijn recht van verdediging. Wel is waar volgt ons Hof van Verbreking hierin de rechtspraak van het Hof van Verbreking van Frankrijk, (Cass, frang. 21 Mei 1896, S. 97, 1, 157). Doch reeds lang wordt deze uitspraak aan een gegronde kritiek onderworpen. Garraud, in zijn «Précis de Droit Criminel», schrijft: «L'évocation par cela seul qu'elle supprime une garantie judiciaire, a des périls sérieux pour la justice; et il semble que la jurisprudence ait exagéré, dans un intérêt de simplification, pour éviter les renvois et diminuer les délais et les frais des instances correctionnelles, la portée de l'article 215.» (XIVe édit. n° 491.)

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD!!!**

3

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

1e Kamer bis. — 21 Maart 1939.

Voorzitter: M. Verstraete.

Rechters: MM. Bervoets en Sulzberger.

Pleiter: Mr F. Wittemans.

WET VAN 20 JULI 1932. — ARTIKEL 214b.

De Vrederechter mag onderzoeken of het feitelijk gescheiden leven van de vrouw al of niet haar eigen schuld is, en bijgevolg de toepassing van artikel 214 weigeren.

Maria De Cubber t/ Clément Weyn.

Gehoord partijen in hunne middelen en beroepster in hare besluiten;

Gelet op art. 2, 24, 34, 35, 41, 64 der wet van 15 Juni 1935;

Gelet op het vonnis uitgesproken op 21 December 1938 door de rechtbank van vrede van het eerste kanton Antwerpen, in regelmatigigen vorm voorgebracht en de akte van beroep dd. 12 Januari 1939, geboekt en hieraangehecht;

Aangezien de vrederechter in tegenwoordigheid van het aanbod van den man, hetwelk hem als rechtzinnig voorkwam, zijne vrouw bij hem terug te nemen, de vraag van aanlegster, nu beroepster, afgewezen heeft;

dat hij zijn vonnis in rechte gestaafd heeft op de overweging dat het aan eischeres niet eigenmachtig behoorde te beslissen of zij dan neen feitelijk zal gescheiden blijven, en dat het aan een echtgenoot niet kan toegelaten worden op eene onrechtstreeksche wijze dank aan de door de wet van 20 Juli 1932 ingestelde rechtspleging de voordeelen te bekomen welke slechts in principie door de procedure van tafel en bed kunnen verkregen worden;

Aangezien die zienswijze gedeeld wordt door de rechtsleer en de rechtspraak

dat beiden eens zijn om te verklaren dat de vrederechter zijn tusschenkomst moet weigeren indien eene vraag er enkel toe strekt in tegenstrijd met de algemeene principieën, het feitelijk gescheiden leven van gehuwde personen te vergemakkelijken, te organiseeren en te helpen bestendigen (De Page, Drt. civil, I, blz. 626; G. Spanoghe, docent te Gent, Rechtsk. Weekbl. 1938, n° 30, blz. 1239 en erin vermelde vonnissen);

Aangezien in de opvatting van deze rechtspleging als zelfstandig aanzien, het principie van samenwonen niet mag worden opgeheven, en bijgevolg het slechts aan de vrouw kan behooren art. 214b in te roepen, voor zooveel zij het bewijs voldoet, en met name zich niet onttrekt aan de verplichting van samenwonen; (Van Lennep, Rechtsk. Weekbl. 1938, n° 29, blz. 1198, 3° zelfstandige vordering);

Aangezien de door beroepene geschreven brieven niet volstaan om haar halsstarrige weigering te rechtvaardigen;

dat inderdaad het immer aan de echtgenoot moet vrij staan, gedurende het huwelijk op eene vroegere beslissing terug te komen, en een nieuwe

poging van verzoening trachten te verwezenlijken;
Om deze redenen, en deze van den eersten rechter; alle andere of tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende;

De Rechtbank;

Ontvangt het beroep, maar verklaart het ongegrond, en bijgevolg bevestigt het bestreden vonnis;

Verwijst beroepster tot al de kosten.

NOTA — De ontwerper der wet stelde veel belang in het vonnis dat in beroep uitgesproken zou worden, daar hij meende, op grond van zijn eigen initiatief en het oordeel van Ciselet «Commentaire de la Loi du 20 juillet 1932», Séparation de fait, blz. 44 tot 46, dat de Vrederechter niet veroordeelen kan of een bod door den man ter elfder ure gedaan om het gemeenschappelijk leven te hernemen, gegrond is. Het oordeel in beroep is anders uitgekomen dan hij verwachtte. Het zou dienend zijn de kwestie aan het Verbrekingshof te onderwerpen; doch welke partij heeft daarvoor de kosten over? F. Wittemans.

4

CORRECTIONEELLE RECHTBANK TE BRUSSEL

19e Kamer. — 5 Juli 1939.

Voorzitter : M. De Coster.
O. M. : M. Blondeel.

STRAFRECHT. — BESCHADIGING VAN VOORWERPEN BESTEMD TOT HET ALGEMEEN NUT.

Het is niet de taak van den rechter toezicht uit te oefenen op de behoorlijkheid der administratieve handelingen.

De strafwet houdt geen rekening met de innerlijke beweegredenen van den dader voor wat betreft het vaststellen van het misdrijf.

Er bestaat aanleiding bij de toepassing der straf tegenover personen die straatnaamborden hebben beschadigd om reden dat deze niet voldeden aan de bestuurlijke taalwet, zeer verzachtende omstandigheden toe te passen en zulks om verschillende redenen :

- 1) dat uit het onderzoek is gebleken dat wel degelijk het onwettelijk karakter der straatnaamborden bewezen is;
- 2) dat de betichten met goede bedoelingen en onbaatzuchtig hebben gehandeld;
- 3) dat uit de voorbereidende werken van art. 526 van het Strafwetboek zelf blijkt dat zooniet de letter van de wet dan toch de geest ervan enkel de bekendmakingen heeft willen beschermen die overeenkomstig de wettelijke bepalingen werden aangebracht;
- 4) dat een burger de onwettelijkheid van een administratief besluit in het tegenwoordig Belgisch recht enkel kan bewijzen wanneer hij vervolgd wordt;
- 5) dat de mogelijke hervalling geheel afhangt van den wil van de bestuurlijke macht.

O. M. t/ V. en cons.

Beticht van te Ruisbroek, kanton van Ukkel :

A. — De eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde : in den nacht van 4 op 5 Februari 1939,

allen : om de feiten uitgevoerd te hebben of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,

vrijwillig 21 straatnaamborden, voorwerpen, bestemd tot het algemeen nut of tot de openbare

versiering en opgericht door de bevoegde overheid of met haar machtiging, vernield, omgeworpen, verminkt of beschadigd te hebben ;

B. De zevende, de achtste, de negende, de tiende : op 5 Februari 1939,

allen : om de feiten uitgevoerd te hebben of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,

vrijwillig 4 straatnaamborden, 3 aanduidingsplaten en 2 plakbrieven, voorwerpen bestemd tot het algemeen nut of tot de openbare versiering en opgericht door de bevoegde overheid of met haar machtiging, vernield, omgeworpen, verminkt of beschadigd te hebben ;

C. De elfde, de twaalfde, de dertiende, de veertiende, de vijftiende, op 5 Februari 1939,

allen : om de feiten uitgevoerd te hebben of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben,

vrijwillig 6 straatnaamborden, voorwerpen bestemd tot het algemeen nut of tot de openbare versiering en opgericht door de bevoegde overheid, of met haar machtiging, vernield, omgeworpen, verminkt of beschadigd te hebben ;

D. De zestiende : op 5 Februari 1939 :

door woorden, daden, gebaren of bedreigingen, Van wandelaers, Georges, eerste opperwachmeester van de Rijkswacht, gesmaad te hebben in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening.

Aangezien de 2e, 4e, 6e, 9e, 10e, 11e en 12e beklaagde, alhoewel regelmatig gedaagd niet versijnen ;

Aangezien de feiten A, B, en D bewezen zijn ;

Aangezien de betichting C bewezen is, behalve voor wat de 13e, 14e en 15e betichte betreft ;

Aangezien ten voordeele van de eerste twaalf betichten verzachtende omstandigheden bestaan voorspruitende :

1o) uit het feit dat de handelingen van deze betichten wel vervat zijn in de bewoordingen van de wet doch slechts gedeeltelijk voorzien zijn in hare motieven (zie : Haus Nrs 84 en 85) ;

2o) uit de afwezigheid van vorige veroordeeling dat er dient aan deze betichten slechts een politie-straf toe te passen ;

Gezien de verzachtende omstandigheden voortvloeiende voor den 16e betichte uit zijn goed verleden ;

Ten aanzien van de eerste twaalf betichten :

A) Het misdrijf :

Overwegende dat niemand zichzelf berechtigen mag ;

Overwegende, dat tweeërlei bestanddeelen de schending van artikel 526 par. 2 van het Strafwetboek uitmaken :

1o) vrijwillige beschadiging ;

2o) en wel van voorwerpen bestemd tot het algemeen nut en opgericht door de bevoegde overheid ;

Overwegende, dat de betichten bekennen, opzettelijk meertalige straatnaamborden en aanduidingsplaten, behorende tot de Gemeente Ruisbroek, beschadigd te hebben ;

dat zij betwisten dat deze tot het algemeen nut waren bestemd ;

dat zij beweren, dat de namen van erven, wijken en wegen onvertaald moeten gebruikt worden, tot betere vereenzelviging, zooals de namen van personen ;

dat zij bovendien voorwenden dat officieele meer-talige plaatsbenamingen in strijd met de traditio-neele oorspronkelijkheid van het volkskarakter, en tevens aan de waardigheid van het Vlaamsche en Waalsche Belgisch bewustzijn nadeel toebrengt door vertroebeling van het nationaal gevoel ;

dat zij aanvoeren dat vertaling van wegenbena-mingen de regelen van toponymie, folklore en weten-schap afbreuk doet ;

Overwegende, dat het niet de taak is van de Rechtbank, toezicht uit te oefenen op de gepast-heid der handelingen, welke de bestuurlijke overheid verricht, binne de grenzen van hare wettelijke bevoegdheid ;

Overwegende, dat de betichten wijzen op de poli-tieke drijfveer van hun daad, welke zij voorgeven het eenig middel te zijn om van hun overtuiging van Belgisch burger op het gebied van de toepas-sing der taalwetten, na zeven jaar geduld en vreed-zaam beklag, blijkt te geven ;

Overwegende, dat de strafwet geen rekening houdt met de innerlijke beweegredenen of drijfveer van den dader om het bestaan van het misdrijf vast te stellen ;

«Il ne faut pas confondre la volonté de commet-tre l'acte défendu et le mobile» (Nijpels et Servais, IV, art. 526 p. 261) ;

«Il est indifférent que son but direct et princi-pal n'ait pas été de nuire à la décoration ou à l'uti-lité publique, si pour atteindre ce but il a su qu'il détruisait ou dégradait une chose qui dans les conditions où elle se trouvait, était protégée par la disposition pénale» ; (Garçon, I, p. 608).

B. De Straf.

Overwegende, dat de betichten beweren dat meer-talige straatnaamborden en berichten door de Ge-meente Ruisbroek onwettelijk zijn aangebracht ge-weest ;

dat zulke opschriften niet stroken met de bepa-lingen van artikels 6 par. 3 en 4 van de wet van 28 Juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurs-aangelegenheden ;

Overwegende, dat ingevolge het beginsel van de scheiding der machten, de gewone rechter niet bevoegd is de wettelijkheid van een bestuurlijke behan-deling na te gaan op grond van het publiek recht ;

dat de gewone Rechter, krachtens artikelen 92, 93 en 107 van de Grondwet uitsluitend bevoegd is om de wettelijkheid van een bestuurlijke handeling te beoordeelen in haar verband met het privaaf recht ;

dat ten deze de Rechtbank namelijk bevoegd is om, in de perken haar door de strafwet gesteld, het quantum van de straf met alle middelen te bepalen ;

Overwegende, dat de wet aan de Rechtbank onbe-perkte macht toekent in het beoordeelen van ver-zachtende omstandigheden (Garraud p. 479, Schuind

p. 111, Cass. 7 Januari 1924; Pas. I, 112 en een-parigheid van de rechtspraak) ;

Overwegende, dat iedereen wordt geacht de wet te kennen ;

dat het den rechter niet geoorloofd is, van eenige wet onkundig te zijn onder voorwendsel dat deze wet er een zou zijn van bestuurlijken aard ;

Overwegende, dat bij opzettelijke vernieling van een straatnaambord, het gerechtelijk onderzoek uit-maken zal of de benaming «Impasse de l'usine» welke aanstoot heeft gegeven, overeenstemt met de bestuurlijke bepalingen van de wet van 1 Februari 1844; (Beltjens, art. 526, blz. 697) ;

Overwegende, dat de betichten aanstoot hebben gevonden in de kwestieuze opschriften, omdat deze, naar hunne bewering, niet overeenstemden met de bepalingen van het art. 6 par. 2 en 4 van de wet van 28 Juni 1932 ;

Overwegende, dat de onderzoeksrechter als naar behooren, zijn gerechtelijk onderzoek omtrent dit verdedigingsmiddel heeft geleid ;

Overwegende, dat de aangevoerde omstandigheid van onwettelijkheid wel gestaafd werd (stukken 69 en 70 van den bundel) ;

Overwegende, dat aldus wordt bewezen dat de betichten gehandeld hebben met een rechtgeaard gemoed en met onbaatzuchtigheid ;

dat hun daad, ofschoon op zich zelf stoorniswek-kend, voor de openbare orde, en de kenteekens van schending van een bepaalde wet dragende, is uitge-gaan van den eerbied voor een andere bepaalde wet ;

Overwegende, dat voor strafwetten gestrengte uit-legging geboden is ;

dat de Rechtbank verplicht is de draagwijdte van art. 526 van het Strafwetboek te onderzoeken ;

Overwegende dat art. 526 werd overgenomen uit de Fransche wet van 1810 (heden art. 257) ;

Overwegende, dat de Grondwet van de Fransche Republiek van 22 frimaire an VIII (13 décembre 1799) in haar titel IV, art. 52 een Raad van State had opgericht om de onwettelijke handelingen van het bestuur onmogelijk te maken «pour résoudre les difficultés qui s'élèvent en matière adminis-trative» ;

Overwegende, dat een decreet van 11 Juni 1806 (art. 7) beslist dat : «Les maîtres de requêtes feront rapport de toutes les affaires contentieuses sur les-quelles le Conseil d'Etat prononce, de quelque ma-nière qu'il soit saisi» ;

Overwegende, dat in den geest van den wetgever van 1810 het stellen van de vraag betreffende de onwettelijkheid van een bestuurlijk besluit niet denkbaar is op strafrechtelijk gebied, omdat zulke onwettelijkheid als een «question préjudicielle», een vooraf te wijzen vraagpunt, beschouwd was (de bepalingen van de wet van 1810 werden immers in den Raad van State zelf uitgewerkt) ;

Overwegende, dat hieruit blijkt dat de wet, onder-worpen aan de genoemde grondwet en steunend op vermelde decreten, diegenen slechts heeft willen straffen die verzuimd hadden, of niet in staat wa-ren, de onwettelijkheid van het bestuurlijk «voor-werp» te beoordeelen ;

Overwegende, dat in België, in den huidige toe-

stand van ons recht, de burger de onwettelijkheid van een reglement of van een besluit van het bestuur enkel bewijzen kan wanneer hij gerechtelijk wordt vervolgd (verslag van de vereenigde commissiën van Justitie en Binnenlandsche Zaken, — Senaat 15 Juni 1939, Nr. 80 bl. 47) ;

Overwegende, dat de verzachtende omstandigheden in verband staan, hetzij met het feitelijk bestanddeel van het misdrijf, hetzij met den persoon van den dader, hetzij met de feiten die het misdrijf vooraf, mede af achterna zijn gegaan ; (P. B. circ. att. Nr. 12) ;

Overwegende, dat de omstandigheid van de onwettelijkheid van het «voorwerp» in de beoordeeling van de subjectiviteit van het misdrijf, een feit is, dat de vervaardigers van art. 526 zich bezwaarlijk hebben kunnen indenken ;

Overwegende, dat het motief van de Fransche wet nog verscherpt werd door den Belgischen wetgever van 1867 (art. 526) ;

dat, terwijl de wet van 1810 bepaalde : «*élevés par l'autorité publique ou avec son autorisation*», de Belgische wet van 1867 nog verder gaat : «*élevés par l'autorité compétente et avec son autorisation*» ;

dat eenzelfde verscherping van de motiveering van de wet voorkomt in art. 560 van het Belgisch Strafwetboek ;

dat inderdaad de Fransche tekst der wet van 1832 (9o van art. 479) bepaalt : «*les affiches apposées par l'administration*» waarop onze wetgever den nadruk heeft gelegd met te verklaren «*les affiches légitimement apposées*» (zie : Nijpels onder beide artikelen) ;

Overwegende, dat aldus de Rechtbank verplicht is, ofschoon de verzachtende omstandigheden aan haar goedgevallen zijn overgelaten, naar den geest van de wet zelve vast te stellen, dat het gebruik van art. 85 der wet op de verzachtende omstandigheden het eenige wettelijk middel is om het bestaan van het misdrijf te verzoenen met de beweegredenen van den wetgever «*les lois relatives aux circonstances atténuantes doivent être appliquées extensivement en faveur de l'accusé, toutes les fois que leur motif s'étend au delà de leurs termes*» (Haus, Nr 85 p. 48) ;

Overwegende, dat het billijk is, geen correctionele straf doch een politiestraf toe te passen, wanneer de handelingen van de betichten wel vervat zijn in de bewoordingen van de wet, doch slechts gedeeltelijk voorzien zijn in hare motieven «*Les tribunaux doivent s'abstenir d'appliquer la loi pénale (in casu de correctionnelle straf) lorsque l'application de certains faits, compris dans ses termes, serait en opposition avec ses motifs*» «*Cessante legis ratione, cessat legis dispositio*» (Hans, Nr. 84 bl. 47) ;

Overwegende, dat de Vereenigde commissiën van Justitie en Binnenlandsche Zaken van den Senaat, de onachtzaamheid van de bestuurlijke overheid om de taalwetten stipt toe te passen beschouwen als «echte aansporing tot strafbare handelingen in sommige gevallen» (Verslag id. 15 Juni 1939, Nr. 80 bl. 47) ;

Overwegende, dat de Belgische wetgever aldus uitdrukkelijk te verstaan geeft dat de betichten aanspraak mogen maken op het aannemen van verzachtende omstandigheden ;

Overwegende, dat zekere betichten het voornemen hebben te kennen gegeven, verder dergelijke feiten te begaan, tenzij de taalwetten voortaan door de bestuurlijke overheden zouden toegepast worden ;

Overwegende, dat de openbare orde aan de Rechtbank verbiedt «*a priori*» te veronderstellen, dat een openbaar bestuur zich aan zulke voorwaarde zou gelegen laten ;

Dat deze voorwaarde, waarvan de vervulling geheel afhangt van den wil van de bestuurlijke macht, geen aanleiding kan geven tot verzwaren van de op te leggen straf ;

Overwegende, dat de betichten, Van Streertegem, De Riemaecker en Geerardijn bij het plegen van de misdrijven aanwezig waren, maar dat zij, noch als aanvoorders, noch als uitvoerder, noch anderszins, eraan deel hebben genomen (zie : P. B. co-auteur 193 en 201) ;

Aangezien er redenen bestaan, de 16e beklaagde die nooit een straf opliep wegens misdaad of wanbedrijf, het artikel 9 der wet van 31 Mei 1888 toe te passen, daar de omstandigheden der zaak van aard zijn te laten hopen dat hij zich zal beteren ;

Gezien artikels : 11, 12, 16, 21, 31 tot en met 37, 41 van de wet van 15 Juni 1936 ; 1 der wet van 27 December 1928 ; 9 der wet van 31 Mei 1888 ; 276, 526, 38, 40, 42, 43, 66, 85 van het Wetboek van Strafrecht ; 186 en 194 van het Wetboek van Strafvordering, waarvan de Voorzitter de beschikking heeft aangeduid ;

Rechtspraak op tegenspraak, jegens de 1e, 3e, 5e, 7e, 8e, 12e, 13e, 14e en 15e en

Bij verstek, jegens de 2e, 4e, 6e, 9e, 10e, 11e, en 16e, betichte ;

Spreekt den dertiende, veertiende en vijftiende betichte vrij zonder kosten ;

Verwijst den 1e, 2e, 3e, 4e, 5e, 6e, 7e, 8e, 9e, 10e, 11e en 12e betichte ieder tot drie dagen gevangenzitting ;

Verwijst den 16e betichte tot 26 fr. boete ;

Verwijst den 1e, 2e, 3e, 4e, 5e en 6e betichte solidairlijk tot 6/16en den 7e, 8e, 9e en 10e betichte solidairlijk tot 4/16en ; den 11e en 12e betichte tot 2/16en en den 16e betichte tot 1/16e der kosten, jegens de publieke partij, beloopende in het geheel 82,27 fr. ;

Zegt, dat krachtens artikel 1 der wet van 27 December 1928, de geldboete van 26 fr. met 60 opdecimen zal verhoogd worden en dus op 182 fr. zal gebracht worden ;

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijken termijn de geldboete van 26 fr. zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 8 dagen.

Spreekt de verbeurdverklaring uit van de onder nummers 761, 759/39 ter Griffie neergelegde voorwerpen welke tot het plegen van het misdrijf geïnd hebben en eigendom van de 7e en 11e veroordeelden zijn ;

Wat betreft den 16en betichte :

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis, gedurende drie jaar zal opgeschorst worden, volgens de bij artikel 9 der wet van 31 Mei 1888, voorziene voorwaarden behalve voor wat aangaat de kosten jegens den Staat en de verbeurdverklaring;

5

WERKRECHTERSRAAD TE LEUVEN
(Kamer voor Bedienden)

11 Maart 1938.

Voorzitter : M. H. Vandevenne.
Rechtskundig bijzitter : Mr L. Tielemans, advocaat.
Pl. : Mrs Edg. Van Dessel en J. Legrand.

BEDIENDENKONTRAKT. — OPZEGGING. — BREIDVERKLARING TOT VERTREK. — GEEN VERZAKING AAN RECHT OP VERGOEDING.

Een bediende die na het ontvangen van een opzegging zich bereid verklaart te vertrekken op een bepaalden datum verzaakt hierdoor niet aan zijn recht op vergoeding wegens onvoldoende voorafgaandelijke opzegging.

M. Sterckx t/ J. Delhez.

Gezien het exploit van dagvaarding;
Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;
Aangezien de vraag strekt tot de betaling der som van 1800 frank als vergoeding uit hoofde van wegzending zonder voorafgaandelijke opzegging;

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat den 23 November 1937 verweerder aanlegger verwittigd heeft dat hij voor het einde der maand verzaakte aan zijne diensten;

Dat aanlegger op zelfden datum van 23 November 1937, volgenden brief schreef : « j'ai l'honneur de vous accuser réception de votre lettre du vingt trois courant et j'ai pris note de ce que je cesserai de faire partie de votre personnel à la fin du mois de novembre courant. »;

Aangezien verweerder daaruit besluit dat partijen het eens waren om een einde te stellen aan de bediende-overeenkomst op einde November;

Aangezien er dient opgemerkt te worden dat aanlegger nog in dienst was van verweerder wanneer hij dezen brief schreef en dit op hetzelfde oogenblik dat hij den brief ontving van verweerder;

Dat in dien brief aanlegger alleenlijk nota neemt van zijne afdanking zonder te verzaken aan zijn recht van vergoeding. (Conseil de Prud'hommes d'Appel de Bruxelles, 31 mars 1933, Pandectes Péridiques 1933, p. 451, n° 261);

Aangezien overigens volgens artikel 17 der wet van 7 Augustus 1922 zulk een overeenkomst als nietig moet worden aanzien.

Om deze beweegredenen, en gelet op artikel 2, 34, 37, 41 en 64 van de wet van 15 Juni 1935;

De Werkrechtersraad van Leuven, Kamer voor Bedienden, na beraadslaging volgens de wet, veroordeelt verweerder aan aanlegger te betalen de som van 1800 frank als vergoeding uit hoofde van wegzending zonder voorafgaandelijke opzegging;

Veroordeelt verweerder tot de gerechtelijke interesten en de kosten van het geding.

NOTA. — Bij vonnis van 26 Jan. 1939 werd deze beslissing bekrachtigd door den Werkrechtersraad in Beroep te Brussel.

WETGEVING

WET van 5 JULI 1939 tot wijziging van de artikelen 373 en 374 van het Wetboek van Strafvordering, betreffende de termijnen van voorziening in verbreking.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Artikel 373 van het Wetboek van Strafvordering wordt vervangen door de volgende bepaling :
« De veroordeelde heeft tien vrije dagen, na den dag waarop zijn arrest uitgesproken werd, om ter griffie te verklaren dat hij zich in verbreking voorziet.

» De procureur-generaal kan, binnen denzelfden termijn, ter griffie verklaren dat hij de verbreking van het arrest vraagt.

» De burgerlijke partij beschikt ook over denzelfden termijn; maar zij kan zich slechts in verbreking voorzien ten aanzien van de bepalingen die op haar burgerlijke belangen betrekking hebben.

» Gedurende die tien dagen en, indien er een voorziening in verbreking is ingesteld, tot aan de ontvangst van het arrest van het Hof van verbreking, wordt de tenuitvoerlegging van het arrest van het Hof geschorst».

Art. 2 Artikel 374 wordt ingetrokken.

WET van 20 JULI 1939 waarbij sommige overgangsbepalingen der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken verlengd worden.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Eenig artikel. De overgangsbepalingen betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken, vervat in de artikelen 55, 56, 57, 58 en 59 van de wet van 15 Juni 1935, blijven van kracht na 15 September 1939, zoolang zij door geen nieuwe wet uitdrukkelijk worden ingetrokken.

WET van 20 JULI 1939, tot aanvulling van titel I van boek II van het Wetboek van Strafrecht.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Eenig artikel. De volgende bepalingen worden, onder n° 135bis ingevoegd in hoofdstuk III van titel I van boek II van het Wetboek van Strafrecht :

Met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met een geldboete van 1.000 tot 20.000 frank, wordt gestraft hij die, rechtstreeks of onrechtstreeks, van een vreemden persoon of van een vreemde organisatie giften, geschenken, leeningen of ander voordeelen onder welken vorm ook ontvangt, om geheel of ten deele te worden besteed of gebruikt tot het voeren of het bekostigen, in België, van een bedrijvigheid of een propagan-

da van zulken aard dat zij inbreuk maaakt op de integriteit, de soevereiniteit of de onafhankelijkheid van het Rijk, of de getrouwheid ondermijnt, die de burgers zijn verschuldigd aan den Staat en aan de instellingen van het Belgisch volk.

In al de gevallen van inbreuk, worden de ontvangen zaken verbeurd verklaard; artikel 9 van de wet van 31 Mei 1888 is op de verbeurdverklaring niet van toepassing.

De ontzetting van de uitoefening van de bij artikel 31 opgesomde rechten of van sommige van de rechten kan voor een termijn van vijf jaar tot tien jaar worden uitgesproken.

WET van 20 JULI 1939 waarbij den Koning machtiging wordt verleend om te voorzien in de benoeming van bijgevoegde magistraten.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Eenig artikel. Onderstaande wijzigingen worden aangebracht in artikel 1 van de wet van 12 Mei 1937, waarbij den Koning machtiging wordt verleend om te voorzien in de benoeming van bijgevoegde magistraten en van sommige vrederechters en griffiers van vredegerichten :

I. In de eerste alinea, komt de datum 31 December 1941 in de plaats van den datum 30 Juni 1939 ;

II. De tweede alinea wordt vervangen als volgt :

« Hof van beroep te Brussel : vier raadsheeren, één advocaat-generaal en één substituut-procureur-generaal » ;

III de volgende teksten worden als voorlaatste en laatste alinea toegevoegd :

» Rechtbank van eersten aanleg te Verviers : één rechter ;

» Tot 31 December 1941 kan het Hof van beroep te Brussel onder zijn leden een bijgevoegd kamervoorzitter aanwijzen. »

WET van 22 JULI 1939 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 Augustus 1935, voor tijdelijke vrijstelling van de grondbelasting.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. De tweede alinea van het eerste artikel van het koninklijk besluit van 11 Augustus 1935, n° 199, wordt door volgende bepaling vervangen :

« Deze leeningen zijn terugbetaalbaar in 66 annuïteiten, respectievelijk van 2,75 t. h., 3.10 t. h. en 3.50 t. h., volgens zij werden toegestaan tegen een rentevoet van 2 t. h., 2.50 t. h., of 3 t. h. 's jaars ».

Art. 2. Het 2° van artikel 6 luidt als volgt :

Hun kadastraal inkomen niet meer bedraagt dan :
1.500 frank in de gemeenten met minder dan 5.000 inwoners ;

2.000 frank in de gemeenten met 5.000 tot en met 29.999 inwoners ;

3.000 frank in de gemeenten met 30.000 inwoners en meer.

II. Volgende nieuwe paragraaf wordt toegevoegd aan artikel 6 :

De indeeling der gemeenten ingevoerd in zake bedrijfsinkomsten, wordt in onderhavig geval toegepast.

De indeeling van de gemeente van de woning, op het oogenblik dat de vrijstelling aanvang heeft genomen,

geldt gedurende gansch het tienjarig tijdperk, maar, voor de toepassing van de kwijtschelding, wordt rekening gehouden met elke verhooging van het kadastraal inkomen spruitend uit heropbouw of aanzienlijke wijzigingen, en die het vierde van het aanvankelijk kadastraal inkomen overschrijdt.

III. Kunnen insgelijks de vrijstelling genieten, in de onder §§ 1 en 2 voorziene voorwaarden, de krotwoningen en ongezone woningen die, na 30 Juni 1935, grondige wijzigingen hebben ondergaan waarvan het belang door koninklijk besluit zal bepaald worden.

IV. Voor de nieuwe woningen waarvan het bouwen na 30 Juni 1935 aangevangen werd, wordt de aanvraag ingediend tot het bekomen van de gewone premie voor den aankoop of het bouwen van een goedkoopere woning — in geval een weigering van de premie — geldig beschouwd als een aanvraag tot vrijstelling van grondbelasting.

V. Het tienjarig tijdperk voor hetwelk de in artikel 6, alinea 2, van het koninklijk besluit van 11 Augustus 1935 voorziene vrijstelling zal gelden, vangt aan met 1 Januari van het jaar dat op de betrekking van de woning volgt.

De regering zal, door in ministerraad overwogen koninklijk besluit, den datum bepalen waarop onderhavige wet zal ophouden geheel of gedeeltelijk van kracht te zijn.

VI. De regering wordt gemachtigd de bepalingen van onderhavige wet en deze van de vroegere wetten en besluiten ter zake samen te schakelen.

WET van 24 JULI 1939 tot vrijwaring van de rechten der wederopgeroepen burgers.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. De werkelijke wederoproepping onder de wapens in de bijzondere omstandigheden voorzien bij artikel 53 van de wet op de milizie schorst slechts het contract van huur van arbeid tijdens de aanwezigheid onder de wapens van den door dat contract gebonden burger, behoudens de toepassing van artikel 7 der wet van 7 Augustus 1922.

Het contract van huur van arbeid met bepaalden duur of voor een bepaalde onderneming wordt uitgevoerd voor zoover dat, en in de mate waarin de terugkeer van den wederopgeroepene plaats heeft vooraleer de bij het contract voorziene termijn afgelopen is.

Van die bepalingen kan bij en bijzondere overeenkomst niet worden afgeweken.

Art. 2. Wanneer bij een contract van huur van arbeid uitdrukkelijk is bepaald dat een persoon ter vervanging van een aldus wederopgeroepen burger in dienst is genomen, neemt dat contract — behoudens andersluidende bepaling — van rechtswege een eind op den dag waarop de bij artikel 1 voorziene schorsing ophoudt.

Art. 3. Ten behoeve van den aldus wederopgeroepen burger worden geschorst, met ingang van den dag der wederoproepping tot en met den dag waarop hij afzwaait :

1° Alle in burgerlijke, commercieele, fiskale en administratieve zaken hem toegestane termijnen en tegen hem gerichte rechtsmiddelen tot tenuitvoerlegging ;

2° In strafzaken, alle hem toegestane termijnen en de tenuitvoerlegging van elke geldboete of subsidiaire gevangenisstraf, inzake vóór de wederoproepping gepleegde misdrijven.

De wederopgeroepen burger kan afzien van het voordeel der bij de vorige alinea's voorziene schorsing.

Art. 4. De aan de aldus wederopgeroepen burgers beteekende protesten worden niet ingeschreven op de tabel die bij artikel 443 van boek III, titel I, van het Wetboek van koophandel is voorzien. De Koning treft de maatregelen welke noodig zijn voor de uitvoering van deze bepaling.

Art. 5. De vrederechter verleent, indien daartoe termen zijn, aan de echtgenoot van den aldus wederopgeroepen burger de bij artikel 214i van het Burgerlijk Wetboek voorziene machtiging.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den Moniteur bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 24 Juli 1939.

KONINKLIJK BESLUIT van 28 Augustus 1939 betreffende het uitstel van de publicatie der aan de wederopgeroepen burgers beteekende protesten.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gezien de wet van 24 Juli 1939, tot vrijwaring van de rechten der wederopgeroepen burgers in de bijzondere omstandigheden voorzien bij artikel 53 van de wet op de militie en, namelijk, artikel 4, waarbij de aan de aldus wederopgeroepen burgers beteekende protesten niet ingeschreven worden op de in uitvoering van artikel 443 van boek III, titel I, van het Wetboek van Koophandel, opgemaakte tabel;

Overwegende dat de noodige maatregelen dienen genomen om de uitvoering dier bepaling te verzekeren;

Op de voordracht van Onze Ministers van Justitie, van Financiën en van Landsverdediging,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. De inschrijving van een protest op de in uitvoering van artikel 443 van boek III, titel I, van het Wetboek van Koophandel, opgemaakte tabel, wordt voor één maand uitgesteld op voorlegging aan den ontvanger de registratie, uiterlijk den tienden dag van de maand welke volgt op deze tijdens dewelke dit protest werd geregistreerd, van een getuigschrift waaruit blijkt dat de ondertekenaar van het orderbriefje of de acceptant van den wisselbrief die aanleiding gegeven heeft tot dit protest, ten dage van de notificatie van bedoeld protest, wederopgeroepen was in de bijzondere omstandigheden voorzien in artikel 53 der wet op de militie of dat hij het naderhand geweest is.

De latere openbaarmaking van het protest wordt van maand tot maand uitgesteld, mits de voorlegging van een getuigschrift waaruit blijkt dat de wederoproeping insgelijks gehandhaafd of vernieuwd is geweest vóór den nieuwen datum welke voor de verzending van de tabel naar den voorzitter der handelsrechtbank is vastgesteld.

Het getuigschrift waarover het gaat wordt door de militaire overheid afgeleverd. Het vermeldt den naam, de voornamen, de woonst en het bedrijf van den betrokkene, den datum van wederoproeping en, in voorkomend geval, dezen van de bevrijding.

Art. 2. Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 28 Augustus 1939.

WET van 7 September 1939 waarbij aan den Koning buitengewone machten worden toegekend.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. Tot op den dag bij koninklijk besluit bepaald voor het terugbrengen van het leger op voet van vrede, kan de Koning, in noodzakelijke en spoedeisende gevallen, bij in Ministerraad overwogen besluit, wetskrachtige beschikkingen treffen om:

1° de veiligheid en de verdediging van het grondgebied en van het Rijk te waarborgen;

2° de openbare rust te verzekeren;

3° het krediet te handhaven en de economische en financiële belangen van het land te verdedigen;

4° de volksgezondheid te vrijwaren en in de bevoorradings der bevolking te voorzien;

5° den regelmatig gang van het gerecht en van de rechtsmachten, van de bestuursdiensten der provinciën, der gemeenten en der ondergeschikte inrichtingen te verzekeren;

6° de belastingen te innen ten bate van den Staat, op grond van de wetten en tarieven welke er de vestiging en de heffing van regelen;

7° de kredieten openen en de noodige uitgaven verordenen, door buitengewone middelen in de behoeften van de Schatkist voorzien;

8° alle afwijkingen toelaten van de bepalingen betreffende de inkomsten en de uitgaven van den Staat;

9° de krachtens bovenstaande bepalingen, onder 1° tot 4°, door correctionele straffen bekrachtigen.

Art. 2. De wet van 4 Augustus 1914 omtrent de dringende door oorlogsgebeurlijkheden noodzakelijk gemaakte maatregelen, is ingetrokken.

Art. 3. Deze wet treedt in werking den dag waarop ze in het Staatsblad is bekendgemaakt.

Gegeven te Brussel, den 7 September 1939.

WET van 7 September 1939 betreffende aan den Koning toegekende reglementeerende macht om het behoud der openbare salubriteit, hygiëne en gezondheid te waarborgen tot op den dag, bij koninklijk besluit bepaald, voor het terugbrengen van het leger op voet van vrede.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Artikel 1. De Koning kan, tot op den dag die bij koninklijk besluit zal worden bepaald voor het terugbrengen van het leger op voet van vrede, door in den Ministerraad beraadslaagde besluiten, alle maatregelen treffen om de openbare salubriteit, de hygiëne en de volksgezondheid te handhaven.

Tijdens dezelfde periode, kan Hij de fabricage, den invoer, het vervoer, den aankoop voor wederverkoop, de uitstalling voor verkoop, den verkoop en het slijten van alcohol en van alle alcoholhoudende vloeistoffen reglementeeren en zelfs verbieden. Hij kan uitzonderingen op dit verbod voorzien en de voorwaarden bepalen, waarvan deze uitzonderingen zullen afhankelijk zijn.

Art. 2. De Koning kan de toepassing der krachtens deze wet genomen maatregelen waarborgen door alle burgerlijke, fiskale of strafrechtelijke sancties, mits deze laatste beperkt blijven tot correctionele of politiestraffen.

Gegeven te Brussel, den 7 September 1939.

WET van 7 September 1939 tot verlenging van het mandaat der gestelde lichamen en der op termijn benoemde ambtenaren, tot op den dag bij koninklijk besluit bepaald voor het terugbrengen van het leger op voet van vrede.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. Tot op den dag, bij koninklijk besluit bepaald voor het terugbrengen van het leger op voet van vrede, worden het mandaat der gestelde lichamen en dat der op termijn benoemde ambtenaren, ter uitzondering van de mandaten waarvan de duur bij de Grondwet is bepaald, na hun beëindiging van rechtswege verlengd.

Art. 2. Gedurende dienzelfden tijd wordt niet overgegaan tot het opmaken van de lijsten der kiezers, aan wie de benoeming van de leden der gestelde lichamen is opgedragen, noch tot de verkiezingen voorgescreven voor de vernieuwing van de bij artikel 1 bedoelde lichamen of voor de opvolging der voortijdig uitvallende titularissen.

Art. 3. De Koning kan van vorenstaande bepalingen afwijken.

Gegeven te Brussel, den 7 September 1939.

WET van 7 September 1939 tot opheffing, tijdens den duur der mobilisatie, van de onverenigbaarheid tusschen de verkiezingsmandaten en de hoedanigheid van militair.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. De onverenigbaarheid tusschen de functies van leden der beide Wetgevende Kamers en der provincie- en gemeenteraden en de hoedanigheid van militair in actieven dienst, is opgeheven tot op den dag die bij koninklijk besluit zal worden bepaald voor het terugbrengen van het leger op voet van vrede.

Art. 2. Gedurende ditzelfde tijdsverloop zijn de bepalingen van artikel 5 der wet van 6 Augustus 1931, houdende vaststelling der onverenigbaarheden en ontzeggingen betreffende de Ministers, gewezen Ministers en Ministers van Staat, alsmede de leden en gewezen leden van de Wetgevende Kamers, niet van toepassing wat de benoemingen in het leger betreft.

Art. 3. Tijdens den duur der parlementaire zittingen worden de leden van beide Wetgevende Kamers, zoolang de vergadering waartoe zij behooren niet voor onbepaalde tijd is verdaagd, beschouwd als zijnde met regelmatig verlof. Zij zullen zich naar hun korps begeven den dag na de sluiting van de zitting of van de beslissing tot verdaging.

Art. 4. Deze wet houdt op van kracht te zijn van zodra het leger op vredesvoet is teruggebracht.

De leden van beide Kamers die militair in actieven dienst geworden zijn, beschikken over een termijn van acht dagen om voor hun wetgevend mandaat of voor evengenoemde hoedanigheid te opteeren.

Gegeven te Brussel, den 7 September 1939.

WET van 7 September 1939 betreffende de plaatsvervanging van notarissen in oorlogstijd.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. De notarissen die onder de wapens worden geroepen of teruggeroepen en de notarissen die als vrijwilliger dienst nemen bij het leger, kunnen zich bij de afkondiging van de mobilisatie laten vervangen tijdens gansch den duur van deze mobilisatie.

De plaatsvervangers worden gekozen onder de fungeerende notarissen of de eere-notarissen, de eere-magistraten, de plaatsvervangende rechters, de advocaten die reeds tien jaar zijn ingeschreven op de tabel van de Orde, de licenciati in notariaat van Belgische nationaliteit die de wettelijk verplichte stage hebben vervuld en de notarisklerken van Belgische nationaliteit die ten minste sedert vijf jaar in functie zijn.

Art. 2. De plaatsvervangers worden, op de voordracht van den notaris of van zijn lasthebber, aangenomen door den voorzitter van de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement, waarin de notaris zijn standplaats heeft.

Zij leggen den eed af voor den voorzitter van die rechtbank.

Art. 3. Indien de notaris geen plaatsvervanger heeft doen aannemen, of indien de aangeduide plaatsvervanger zijn functies niet kan of niet wil uitoefenen, kan door de rechtbank, uitspraak doende in Raadkamer, tot de benoeming, in de hooger aangeduide voorwaarden, van een plaatsvervanger worden overgegaan op verzoek van den voorzitter van de Kamer der notarissen of, bij dezès ontstentenis, op de vordering van het openbaar ministerie.

Art. 4. De werkelijke notaris mag, zoolang hij een plaatsvervanger heeft, zijn ambt niet meer uitoefenen.

De plaatsvervanging neemt een einde hetzij van rechtswege op den datum van het besluit waarbij het leger op vredesvoet wordt teruggebracht, hetzij bij een op het verzoek van den werkelijken notaris door den voorzitter van de rechtbank verleend bevelschrift.

Evenwel, in geval van overlijden van den werkelijken notaris, blijft de plaatsvervanger in functie tot dat een opvolger van den notaris is aangeduid.

Art. 5. De notaris die een plaatsvervanger heeft doen aanstellen is, ten opzichte van derden, verantwoordelijk voor het beheer van den plaatsvervanger. Hij is niet verantwoordelijk voor het beheer van den plaatsvervanger die door de rechtbank is aangeduid geworden.

Art. 6. De gerechtsbevelen die aan den werkelijken notaris werden opgedragen, worden van rechtswege en zonder nieuwe aanstelling, door den plaatsvervanger ten uitvoer gelegd.

De voorzitter van de rechtbank kan evenwel, op de vordering van de meest gereede partij, en indien er ernstige redenen voorhanden zijn, een anderen werkelijken of plaatsvervangenden notaris aanduiden om een gerechtsbevel verder ten uitvoer te leggen.

Art. 7. De bepalingen van deze wet brengen geen enkele wijziging aan de organieke wet, wat betreft den leeftijd waarop de notarieele last mag worden toevertrouwd, noch aan de territoriale bevoegdheid.

Gegeven te Brussel, den 7 September 1939.

BESLUIT-WET van 9 September 1939 strekkende tot het voorkomen en het beteugelen van de misbruiken bij den handel in waren en andere goederen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gezien de wet van 7 September 1939, en inzonderheid de §§ 3°, 4° en 9° van artikel 1 van deze wet;

Overwegende dat het noodzakelijk en spoedeischend is met het oog op de regelmatige ravitailleering van de bevolking, maatregelen te treffen ter voorkoming van alle speculatie op waren en andere goederen, en ter verzekering van de eerlijkheid bij koop en verkoop;

Op de voordracht van Onze Ministers, die hierover in den Raad beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Het is verboden waren of andere goederen te koop aan te bieden of te verkoopen op de nationale markt aan een prijs die hooger is dan de normale prijs.

De Hoven en rechtbanken beoordeelen oppermachtig het abnormaal karakter van den prijs. In dat opzicht, houden ze rekening van den stand der markt en de exploitatiekosten van den handel of de nijverheid, inzonderheid van de kosten van productie, van fabricatie, van tewerkstelling en van vervoer.

Art. 2. De Minister van Economische Zaken en Middenstand kan voor gansch het Rijksgedebiet of voor zekere deelen ervan den maximum verkoopprijs, in 't groot of in 't klein, vaststellen van waren en andere goederen die hij specificeert.

De Minister van Economische Zaken en Middenstand kan, bovendien, wanneer de omstandigheden zulks gebiedend eischen, de hoeveelheid reglementeeren die van zekere waren en goederen mag worden aangeschaft, binnen een bepaalden termijn, hetzij door de verdeelers of handelaars, hetzij door de verbruikers.

Art. 3. De voortbrengers, verdeelers of handelaars mogen niet de door den Minister van Economische Zaken en Middenstand gespecificeerde waren of goederen aan den omloop onttrekken, hetzij door ze vrijwillig te laten bederven, hetzij door te weigeren ze te verkoopen overeenkomstig de modaliteiten door den Minister of door zijn afgevaardigde vastgesteld.

Art. 4. Al de officieren van de gerechtelijke politie, alsmede de door Ons aangestelde agenten zijn bevoegd om de inbreuken op het onderhavig besluit en op de besluiten in uitvoering ervan getroffen, vast te stellen; de processen-verbaal hebben rechtskracht tot bewijs van het tegenovergestelde.

Met het oog op de vaststelling van deze inbreuken mogen de officieren en agenten tusschen 9 en 21 uur de lokalen binnentreden, waar de waren en goederen gefabriceerd, opgeslagen of te koop gesteld worden; ze mogen ze zich doen voorleggen, alsmede de boeken, papieren en documenten die tot den handel betrekking hebben.

Ze mogen zelfs buiten de hierboven vastgestelde uren de lokalen binnentreden die open zijn voor het publiek.

Art. 5. Worden gestraft met een gevangenzitting van vijftien dagen tot drie jaar en een boete van honderd tot honderd duizend frank:

a) hij die de artikels 1 of 3 of de besluiten getroffen krachtens het tweede alinea van het artikel 2 overtreedt;

b) hij die waren of goederen verkoopt of te koop stelt aan een prijs die hooger is dan de krachtens het eerste alinea van artikel 2 vastgestelde prijzen;

c) hij die op 't is gelijk welke wijze de vaststelling verhindert of belemmert van de inbreuken of de opzoeken gedaan met het oog op deze vaststelling, overeenkomstig het artikel 4.

Al de beschikkingen van boek I van het Strafwetboek inbegrepen hoofdstuk VII en het artikel 85, zijn toepasselijk op deze inbreuken. De rechtbank kan bovendien bevelen het vonnis aan te plakken in de door haar aangeduide plaatsen, en het geheel of gedeeltelijk in te lasschen in door haar vastgestelde dagbladen, dit alles op kosten van den veroordeelde.

Art. 6. De in artikel 4 bedoelde officieren en agenten, die een inbreuk vaststellen, mogen beslag leggen op de waren en goederen die het voorwerp uitmaken van deze inbreuk; ze zullen deze die niet kunnen bewaard blijven, onmiddellijk te koop stellen. De procureur des Konings mag bovendien ten allen tijde de proceduur bevelen voor de te koopstelling van de waren en goederen waarop beslag is gelegd.

De prijs van deze verkooping zal in de Deposito- en Consignatiekas gestort worden, en, in geval van veroordeeling, zal deze prijs aan den Staat toegekend worden in plaats van de verbeurd verklaring van de waren en goederen.

Art. 7. Ons besluit n° 161 van 6 Mei 1935 is ingetrokken.

Art. 8. Onze Minister van Economische Zaken en Middenstand is belast met de uitvoering van het onderhavig besluit, dat zal vigeeren van af den dag van zijn bekendmaking.

Gegeven te Brussel, den 9 September 1939.

UNIVERSITAIRE WEDSTRIJD

MINISTERIEEL BESLUIT van 28 JULI 1939. — Universitaire wedstrijd voor 1939-1941 (tijdsbestek: achttien maanden). — Opgave der aan huis te behandelen vragen. — Onderrichtingen.

De Minister van Openbaar Onderwijs,

Gelet op artikel 53 der wet van 10 April 1890-3 Juli 1891 op het toekennen der academische graden en het programma der universitaire examens, zooals dat artikel gewijzigd is bij de wet van 30 April 1921;

Gelet op artikel 44 der wet van 21 Mei 1929, luidende als volgt:

« Gouden eerepenningen, met prijzen in geld of in boeken, kunnen ieder jaar door de regeering verleend worden aan Belgen, schrijvers van de beste verhandelingen in antwoord op de prijsvragen.

» Worden ter mededinging toegelaten, de studenten die ingeschreven zijn op de lijsten van een universiteit of een daarmede gelijkgestelde inrichting, voor de examens voorzien bij de artikelen 5 tot 10 en 13 tot 18 dezer wet.

» Evenwel worden de houders van één der wettelijke diploma's van licentiaat, van doctor in de rechten of in de genees-, heel- en verloskunde, van apotheker of van ingenieur, ook toegelaten tot den wedstrijd geopend in het jaar, hetwelk aan datgene voorafgaat, waarin zij hun diploma bekwamen.

» Zij zullen eveneens ter mededinging worden toegelaten gedurende het jaar waarin zij dat diploma hebben bekomen zoo zij, onmiddellijk nadat zij het hebben behaald, hun legerdienst voltrekken.

» Daarenboven kunnen reisbeurzen aan de bekroonden verleend worden op voorstel van de bijzondere commissie die met de beoordeeling van den wedstrijd is belast.

» De vorm en het voorwerp van den wedstrijd worden door de regeering vastgesteld »;

Gelet op het koninklijk besluit van 14 Januari 1891, tot regeling van den universitaire wedstrijd, zooals dit besluit gewijzigd werd bij de koninklijke besluiten van 11 Juni 1892, 23 Juli 1897, 6 October 1900, 29 Mei 1902, 20 November 1903, 30 October 1908 en 10 Novem-

ber 1909, en inzonderheid op de artikelen 3, 1, en 9, luidende als volgt :

« Art. 3. De wedstrijd voor elken prijs bestaat uit de navolgende proeven :

» 1° Aan huis een verhandeling maken, in antwoord op een der vier vragen voor iedere groep door de faculteiten gesteld, in uitvoering van artikel 9 hierna, en vóór 1 Augustus van elk jaar door het Staatsblad bekendgemaakt.

» Art. 9. Iedere faculteit van elk der universiteiten maakt op en zendt aan het Ministerie van Openbaar Onderwijs, vóór 1 Juni van ieder jaar, voor elk der groepen bedoeld in artikel 2 van dit besluit, eene vraag om gesteld te worden voor de aan huis te maken verhandelingen.

» Het tijdsbestek voor het opstellen der verhandelingen aan huis is achttien maanden voor al de vragen ;

Verklaart dat de universiteiten de navolgende vragen gesteld hebben om aan huis behandeld te worden met het oog op den universitair wedstrijd voor 1939-1941 ;:

B. — Faculteit der rechtsgeleerdheid

1° GROEP. — *Romeinsch recht.*

1. Er wordt gevraagd een studie over het testament in het oudste Romeinsche recht.

2. De beteekenis van het woord *causa* in de juridische taal nader bepalen. De *causa* in de verbintenissen bestudeeren.

3. Men vraagt een studie over het juridisch statuut van het zeestrand in het Romeinsch recht.

4. Er wordt een studie gevraagd over de oudere vormen van de Romeinsche borgstelling.

2° GROEP. — *Burgerlijk recht, handelsrecht, internationaal privaatrecht, fiscaal recht.*

1. Men vraagt een studie over den samenloop van de contractuele en delictuele verantwoordelijkheid.

2. Men vraagt een studie over het begrip «aanvullende akte» (art. 68, § 1, 6°).

(Zie de arresten in verbreking van 25 October 1900, *Recueil Général*, n°s 13351 en 13380, en van 11 Januari 1934, *Recueil Général*, n° 17375.)

3. Men vraagt een critische studie over de theorie der geldigheid van de handelingen van den schijnbaren erfgenaam in het Belgisch en in het Fransch recht.

4. Men vraagt een studie over de boycot in de handelsbetrekkingen en in de maatschappelijke verhoudingen (werkgevers en werknemers).

3° GROEP. — *Strafrecht.*

1. Een studie over de nieuwe grondbeginselen van strafrecht in Duitschland, Italië en Sovjet-Rusland.

2. Men vraagt een studie over de beteugeling van den warenwoeker en van de kunstmatige stijging der prijzen in het vergelijkend recht.

3. Men vraagt een studie over de mate waarin men met de toestemming van het slachtoffer rekening kan houden voor de beoordeeling van de strafbaarheid van den wetsovertreder.

4. Er wordt een studie gevraagd over de Belgische rechtspraak in zake bankroet.

4° GROEP. — *Staats- en bestuurswetenschappen.*

1. Men vraagt een studie over de reglementaire macht van den Koning, ook in verband met de bijzondere machten welke den Koning door den wetgever toegekend worden.

2. Men vraagt, in zake Staatsbegrotingen, een vergelijkende studie over het toezicht op de uitvoering der begrotingen.

3. Men vraagt een studie over de vlottende munten en de fondsen ter egalisatie van den wisselkoers.

4. Men vraagt een studie betreffende de verstandhouding tusschen handelaars en industrieelen.

5° GROEP. — *Geschiedenis van het recht en natuurrecht.*

1. Een wijsgeerige studie over de beteekenis van de nieuwe Staatsvormen, nl. Duitschland, Italië of Sovjet-Rusland.

2. Men vraagt een uitgebreide studie over de officiële redactie en de bekrachtiging der Costuymen van het land van Luik.

3. Men vraagt een studie over de theorie der zake-lijke indeplaatsstelling in het oud-Belgische en het oud-Fransche recht.

4. Men vraagt een historische en wijsgeerige studie over het begrip der «rechten van de natie».

6° GROEP. — *Rechterlijke organisatie, bevoegdheid, burgerlijke rechtspleging en strafvordering, notarieel recht.*

1. Men vraagt een studie over de verantwoordelijkheid van den notaris in de Belgische, Fransche en Nederlandsche rechtspraak van de laatste vijf en twintig jaar.

2. Men vraagt een studie over de bevoegdheid van de kamer van inbeschuldigingstelling en over de middelen van verhaal tegen haar arresten.

3. Men vraagt een studie over het criterium, waardoor men de handelingen van vrijwillige rechtspraak van die van eigenlijke rechtspraak kan onderscheiden.

4. Men vraagt een studie over het statuut van de onderzoeksrechtbanken in België.

BALIELEVEN

RAAD DER ORDE DER BALIE VAN KORTRIJK

De Tuchtraad der Balie van Kortrijk werd voor het jaar 1939-1940 als volgt samengesteld :

Stafhouder : Mr E. Van den Berghe.

Leden : Mr Karel Van Thyghem, Mr Jules Nolf, Mr Maurice Putman, Mr Paul F. Beeckman, Mr André Delvoe, Mr Gérard Kastars.

BALIE VAN HASSELT

In de Algemeene Vergadering van 8 Juli 1939, werd de Raad van de Orde samengesteld als volgt :

Stafhouder : Mter Leon Demal, te St Truiden.

Leden : Mr Jan Gruyters, Mr Jan Koninckx, Mr Eugène Verpoorten, Mr Fritz Willems, Hasselt.

MEDEDEELING

De Raad van den Bond der Vl. Rechtsgeleerden, vergaderde op 12 Juli l.l. en wijdde een bespreking aan het wetsvoorstel Rolin tot wijziging der wet van 15 Juni 1935, op het gebruik der talen in gerechtszaken.

De Raad besloot eenparig dat de Bond der Vl. Rechtsgeleerden, zich krachtadig zou verzetten tegen de goedkeuring van dit wetsvoorstel. Verre van de bewijsslevering in zake taalkennis der magistraten te vergemakkelijken, staat de Bond op het standpunt dat deze bewijsslevering moet verscherpt worden, terwijl de vereischte taalkennis der magistraten zelf dient verhoogd te worden. Een wetsvoorstel in dien zin zal door de zorgen van den Bond worden opgemaakt en onmiddellijk na het parlementair reces worden ingediend.

Namens den Bond der Vl. Rechtsgeleerden :

De Secretaris, De Voorzitter, De Ondervoorzitters,
Mr. H. Borginon. prof. Van Dievoet. prof. R. Victor.
Mr. J. Franck.